04/11/2020

Μια αληθινή ιστορία της προσφυγιάς

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου

Φεύγοντας από το Λευκόνοικο, στις 14 Αυγούστου του 1974, χαράματα, πήγαμε στο γειτονικό χωριό της Μηλιάς στο περιβόλι του μ. Παναγιώτη Χαραλάμπους, για να γλυτώσουμε από τους βομβαρδισμούς. Μαζί μας πήραμε καρπούζι, χαλλούμι και ψωμί για να περάσουμε τη μέρα. Το απόγευμα, κινήσαμε να επιστρέψουμε στα σπίτια μας, αλλά οι στρατιώτες μάς σταμάτησαν. «Έρχονται οι Τούρκοι στο Λευκόνοικο», μας είπαν.

Πού να πάμε στα σπίτια μας;Πήραμε τον δρόμο της προσφυγιάς, με τα ρούχα που φορούσαμε. Ένα μεγάλο καραβάνι με τροχοφόρα γεμάτα κόσμο, και τα αεροπλάνα από πάνω μας να μας παρακολουθούν. Αν ήθελαν, μας σκότωναν όλους…Κι εμείς αλαφιασμένοι, φοβισμένοι, τρομοκρατημένοι.

Πρώτος σταθμός μας η Άχνα, σε σπίτι φίλων. Τα βράδυ ακούστηκε ότι έρχονται οι Τούρκοι στην Άχνα, κι έτσι μετακινηθήκαμε πιο κάτω στην Ξυλοτύμπου, στις αγγλικές βάσεις για ασφάλεια. Περάσαμε το βράδυ μας στο αυτοκίνητο, έξω από έναν σταθμό βενζίνης. Το πρωί ο μ. πατέρας μας, μας πρότεινε να πάμε στην Πάφο που ήταν μακριά και είχαμε γνωστούς.

Γύρω στις 10 το πρωί της 15ης Αυγούστου του 1974, ημέρα Πέμπτη, ανήμερα της Παναγίας μας, μπαίναμε στο Κτήμα. Μας σταμάτησαν στρατιώτες. Μόλις πλησίασε ένας αξιωματικός στο αυτοκίνητό μας, είπε στον πατέρα μας: «Κύριε Άντωνα, είστε καλά; Καλώς ήρθατε στην Πάφο. Σας σκεφτόμασταν με τη σύζυγό μου και δεν ξέραμε πού να σας βρούμε».

Τότε όλοι καταλάβαμε ποιος ήταν ο αξιωματικός αυτός που μας υποδέχθηκε με τόση χαρά και εγκαρδιότητα στο Κτήμα. Ήταν ανένδοτος. Ήθελε να μας φιλοξενήσει στο σπίτι του. Τελικά, ο πατέρας μου δέχτηκε να πάμε η μητέρα μου κι εγώ στο σπίτι του αξιωματικού μαζί με τη γυναίκα του και το μικρό παιδάκι τους, αλλά ο ίδιος με τον αδελφό μου προτίμησε να μένουν στους γνωστούς μας σε χωριό.

Αυτόν τον αξιωματικό, τον κ. Αριστοτέλη(Άριστο)Χριστοφορίδη, τον ευγνωμονούμε, όπως και τη γυναίκα του την κ. Φωστήρα, γιατί μας φιλοξένησαν για μια βδομάδα στο σπίτι τους, την πιο κρίσιμη βδομάδα της προσφυγιάς μας. Έτσι, δεν ταλαιπωρηθήκαμε, δεν γνωρίσαμε τσαντήρια και αντίσκηνα, είχαμε το μπάνιο μας και το φαγητό μας το ζεστό καθημερινά, μεγάλη πολυτέλεια για τις πρώτες μέρες κυρίως. Η καλή κ. Φωστήρα, με την εγκαρδιότητα και την αγάπη της μάς έκανε να νιώθουμε σαν να ήμασταν στο σπίτι μας, μας απάλυνε τον πόνο του ξεριζωμού.

Στη βδομάδα έφευγε πλοίο για την Αθήνα. Αποχαιρετήσαμε τους καλούς μας φίλους, ευχαριστώντας τους για τη φιλοξενία και την ανοικτή καρδιά τους, τη στιγμή που τα είχαμε τόση ανάγκη. Έτσι, έφυγα για να συνεχίσω τις σπουδές μου στο δεύτερο έτος στο ΕΚΠΑ.

Όλα αυτά τα θυμήθηκα ξανά αυτές τις μέρες, όταν σε μια παρέα όλοι και όλες θυμόντουσαν τι πέρασαν στα αντίσκηνα της προσφυγιάς. Και ήμουν η μόνη που δεν είχα αυτές τις εμπειρίες, γιατί βρέθηκαν κάποιοι άνθρωποι καλοί να μας φιλοξενήσουν στο σπίτι τους. Γιατί, όμως, διερωτήθηκαν οι φίλοι μας, πώς βρέθηκαν τέτοιοι άνθρωποι;

Η αλήθεια είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί ανταπέδιδαν μια εξυπηρέτηση που τους έκανε η οικογένειά μας δυο-τρία χρόνια πριν από την εισβολή. Μπορούσαν να την ξεχάσουν, όπως τόσοι και τόσοι άνθρωποι αγνώμονες στον κόσμο μας. Αυτοί, όμως, εκτίμησαν το γεγονός ότι τους φιλοξενήσαμε για ένα βράδυ στο σπίτι μας. Έρχονταν από την Πάφο και σταμάτησαν στο Λευκόνοικο να διανυκτερεύσουν το βράδυ και το πρωί να συνεχίσουν για τον Απόστολο Ανδρέα.

Μεγάλες τότε οι αποστάσεις, είχαν δυο βρέφη και δεν ήθελαν να τα

ταλαιπωρήσουν κι άλλο. Το ένα ήταν ο γιος τους, ο Μάριος, και το άλλο ήταν το παιδί της αδελφής του που ήρθε από την Αυστραλία και ήθελε να προσκυνήσει τον Απόστολο Ανδρέα. Σταμάτησαν έξω από το μαγαζί του παπά μου και ήθελαν να μάθουν πού μπορούν να μείνουν.

Ο παπάς μου, βλέποντας τα βρέφη, αμέσως τους πρότεινε να τους φιλοξενήσουμε στο σπίτι μας, αφού εμείς το καλοκαίρι κοιμόμασταν πάνω στο ανώι μας κι έτσι το σπίτι όλο ήταν στη διάθεσή τους. Έτσι, με χαρά τους φιλοξενήσαμε, και το πρωί συνέχισαν το ταξίδι τους για τον Απόστολο Αντρέα. Η χαρά μας, βέβαια, που τους γνωρίσαμε ήταν μεγάλη, διότι απολαύσαμε τα παιδάκια.

Να , όμως, που μια καλή πράξη, σε ανύποπτο χρόνο, έφερε αυτό το αποτέλεσμα. «Κάνε το καλό και ρίξτο στο γυαλό», λέει ο λαός μας. Να που βρέθηκαν οι σωστοί άνθρωποι που στη δύσκολή μας στιγμή, μας το ανταπέδωσαν στο πολλαπλάσιο.

Πολλές φορές οι άνθρωποι φοβούνται να κάνουν το καλό, λόγω της αγνωμοσύνης που επικρατεί στον κόσμο. Όμως, ποτέ δεν ξέρεις! Η καλοσύνη και η αγάπη πρέπει, τελικά, να κατευθύνουν τη ζωή μας. Κάποια στιγμή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έρθει η ανταμοιβή. Κι αν δεν το ξέρουν οι άνθρωποι, το ξέρει ο Θεός!